

són de menys d'un euro al dia. Per això els joves de Camaná volen marxar a Arequipa o a Lima.

La gent, explica Màrius Busquets, té molta estima per la pietat religiosa i és molt devota. Tot i així, ara encara són bons moments, diu, econòmicament, socialment i religiosament. En aquests moments, hi ha 34 nois que es preparen per a ser capellans, en una regió on viuen 150.000 persones repartides en 22.000 Km², i en què el 90 % de la població és catòlica, l'altre 10 % està captada per alguna secta de les que cada vegada més arriben dels Estats Units d'Amèrica.

Hi arriba Internet (a la ciutat de Camaná), però hi ha províncies senceres de Chuquibamba en què no hi ha cap semàfor i potser cap ascensor. I un sol diari regional. La gran majoria de la gent parla i vol aprendre a parlar l'espanyol, si bé hi ha uns 10.000 parlants de quètxua. Els mossens de la diòcesi viuen molt pobrament, explica Màrius Busquets, en un ambient de pobresa i amb ajuts, sobretot de Càritas. El conill porquí és el menjar que més agrada i és el millor que poden donar els habitants de Chuquibamba: 'Jo també en menjo', explica.

Pel que fa a Vilobí, la impressió que en té formada Màrius Busquets a partir de la seva visita d'uns dies és que és un poble que progressa i que va endavant. Ha quedat sorprès del Centre Cultural Can Roscada, de la remodelació del teatre Can Sagraera (amb la reconversió de l'antic corral dels xais), de les vies verdes per anar a caminar, dels nous carrers, de les urbanitzacions, dels aparcaments i del comerç. Encara que Girona es menja molt l'entorn, a Vilobí hi veus vida i que la gent treballa, sense rivalitats, conclou.

Abans d'acomiar-se i fer l'obsequi del seu àlbum personal de fotografies, Màrius Busquest encara té temps d'explicar que abans d'anar al Perú va fer un curs d'equitació per estar preparat per als desplaçaments: Però no li va servir de gaire, en lloc d'un cavall, li tenien preprada una moto Vespa.

